

πράττε οὕτως ὥστε ἡ οἰκογένειά σου νὰ διατηρήσῃ τὸ κλέος αὐτῆς ἐπὶ μυριάκις μύρια ἔτη. »

Ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ ἀνῆλιξ ὧν εὐρίσκεται ὑπὸ κηδεμονίαν, ἡ δὲ μήτηρ καὶ οἱ κηδεμόνες αὐτοῦ φροντίζουσι νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκόν ὄθεν παρέλαβον διδασκάλους εὐρωπαϊούς, οἵτινες τὸν διδάσκουσι σὺν τοῖς ἄλλοις τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ μάλιστα τὴν γαλλικὴν.

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Συνέχ. Ἴδε τόμ. ΙΔ'. Φυλλ. 330, 331, 334, 336 καὶ 338.)

Ἡ ἐλαχίστη περίστασις ἡ συνταράσσουσα πρὸς στιγμὴν τὴν μονότονον νάρκωσιν ὑπάρξεων τινων ἐπαρχιωτικῶν, γίνεται δεκτὴ ὡς εὐλογία τοῦ θεοῦ. Ἡ δ' ἄφιξις καὶ ἐγκατάστασις τῆς Σιβύλλης ὑπὸ τὴν ὄξειαν στέγην τῶν Βωμενίλ ἐθεωρήθησαν τῷ ὄντι εὐλογία. Ἄπειρος ἀγαλλίασις διεχύθη εὐθὺς ὡς πυροτέχνημα εἰς ἅπαντα τὸν οἶκον, ἀπὸ τῆς σινικῆς αἰθούσης, ὅπου πεντηκοντὰς μανδαρίνων ἐμειδία αἰωνίως εἰς τὸν Κύριον Βωμενίλ, ὅστις αἰωνίως ἐμειδία εἰς τοὺς μανδαρίνους, μέχρι τοῦ μαγευρίου, ὅπου ἡ Κυρία Κωνσταντία ἔτρεξε νὰ σχολιάσῃ τὸ νέον τοῦτο ὄσον ταχέως ἐπέτρεψεν αὐτῇ ἡ πολυσαρκία τῆς. Ὁ δὲ ἰππότης Θεόδωρος, πρῶτον κίνημα ἔσχε κατὰ τὴν μεγάλην ταυτην περίστασιν νὰ καταβῆ εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ δευτέρον νὰ φέρῃ δύο κοτύλας οἴνου παλαιοῦ, ὅπως τιμήσῃ τὴν θυγατέρα τῶν Φερίων, αὐτὸς ἐκεῖνος ἡδυνόμενος. Πάντες δ' ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ τῆς εὐχαρίστου ταύτης παραχῆς, ἧτις ὑποθαλαπομένη ὑπὸ τῶν καπνῶν τοῦ γεύματος ἐτράπη εἰς χεῖμαρρον πολυλόγων γρηγολογιῶν. Οἱ γείτονες καὶ αἱ γείτονες, αἱ συνήθιαί των, αἱ πολιτικαὶ των γνώμαι, ὁ στολισμὸς των τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἐπεθεωρήθησαν διαδοχικῶς ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐν γένει μεμφθείσης τοὺς μὲν καὶ μὴ ἐγκρινάσῃ τοὺς δέ.— Ἀλλ' ἡ Κυρία Βωμενίλ μὴ λησμονήτασα τὸν ἠθικὸν σκοπὸν τῆς ἐορτῆς, ἀνεμίγνυε ποῦ καὶ ποῦ εὐσεβῆ διήγησιν διδακτικῶν ἀνεκδότων συνοδευομένων καὶ ὑπὸ βλεμμάτων ἐκφραστικῶν πρὸς τὴν Σιβύλλαν ἀκοντιζομένων. Ὅτε μὲν μικρὰ κόρη, κακῶς προσευχηθεῖσα, ἐσύρθη τὴν νύκτα ἀπὸ τῶν ποδῶν, ὅτε δὲ μικρὰν ἀγόριον, διότι δὲν προσεῖχεν

εἰς τὸ μάθημα τῆς κατηγήσεως, ἐμκστιγώθη ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς. Τὰ τρομακτικὰ ταῦτα παραμύθια συνεχίνησαν, φαίνεται, δυστυχῶς περισσότερον τὸν Κ. Βωμενίλ ἢ τὴν Σιβύλλαν. Μήπως καὶ αὐτὸς δὲν εἶδε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ὄνειρον ἄξιον νὰ καταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων θαυμάτων; Ὀνειρεύθη ὅτι ἦτο πρόβητον καὶ ὅτι ἐβληχάτο μελαγχολικῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ τινος ὄρους. Ὅπως δὲ καταστήσῃ ζωηροτέραν τὴν διήγησιν τοῦ ἐνίσχυσεν αὐτὴν διὰ τινων βληχθημάτων μιμητικῶν, οἵτινες μόνον κατάρθωσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς Σιβύλλης τὸ πρῶτον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης μεϊδιάμα.—Τέλος κατὰ τὸ ὀπωρικὸν ὁ ἰππότης Θεόδωρος ἔψαλεν ἀσματιά τινα τῶν πατέρων του, ἐξ ὧν τοῦτο μόνον ἐνόησεν ἡ Σιβύλλα, ὅτι ὁ ἰππότης ἠγάπα νὰ χορεύῃ ἐπὶ τῶν πτερίδων μετὰ τῶν ποιμενίδων, τοῦθ' ὅπερ συνέβαινε αὐτῷ ἐνίοτε μετὰ τὸν ἐσπερινόν. Ἐπειτα ὁ ἰππότης εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐξάψεως φθᾶς, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ταλαίπωρον Σιβύλλαν καὶ σύρας διὰ τῆς ἄλλης τὴν παχεῖαν Κωνσταντίαν, ἤρχισε διὰ τῆς αἰθούσης ζωπρὸν χοροπήδημα διακοπὴν ἐξαίφνης ὑπὸ τῆς συντρίψεως στήλης πινακίων καὶ τῆς ἐπωνυμίας ζῶον τετράποδον, ἣν εὐθὺς τῷ ἀπένειμεν ἡ τρυφερά του ἀδελφή.

Ἡ δὲ Σιβύλλα, ἧτις ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὡς ναυαγήσασαν μεταξὺ φυλῆς καννιβάλων, εὔρε τέλος στιγμὴν εὐτυχίας ὅταν ἔμεινε μόνη ἐγκατεστημένη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς φίλης αὐτῆς Κλοτίλδης καὶ κατεκλίθη ὑπὸ τὰ λευκά τῆς περιπετάσματα. Κρύπτουσα τότε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ προσκεφαλαίου διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῆς γείτονος κυρίας Κωνσταντίας καὶ δάκνουσα ἕνα βόστρυχον τῆς κόμης τῆς, ἐκλαυσεν ἀφθόνως.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἀββάς Ρανὸς ἦλθεν ἐνωρὶς εἰς τὸν πύργον. Ἡ Κυρία Βωμενίλ ἐφάνη ἀνήσυχος διότι ἐπὶ τοῦ προσώπου του διέκρινε μικρὰν ἀλλοίωσιν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἐκεῖνος ἀνέγνωσα αὐτὴν τὴν νύκτα.

Τὸ πρόγευμα ἀνεζωπύρησεν αὐτὸν Διακείμενος δὲ καλῶς, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος παρέλαβε τὴν μαθήτριάν του ὑπὸ τινα σκιάδα τοῦ κήπου καὶ καταβίβει ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης τὸν κυθίσκον του τὸν περιέχοντα καφφέν, ἐξ οὗ ἤντλει ἐκ διαλειμμάτων ἐν κοχλιάριον, ἀπῆντησε νικηφόρως εἰς τὰ ἀκανθώδη ζητήματα τὰ ὅποια ἡ Σιβύλλα ἔθεσε τὴν προτραίαν. Ἡ δὲ Κυρία Βωμενίλ καθημένη δύο βήματα μακρὰν, ἐπλεκεν ἐπιτηροῦσα δι' αὐστηροῦ βλέμματος τὴν Σιβύλλαν. Παρὰ τὸ σύνθητες δὲ καὶ πρὸς μεγάλην χάραν τοῦ ἐφημερίου τὸ μάθημα ἐτελειώθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας παρὰ τῆς παιδίσκης.

Εἰς ἀμοιβὴν τῆς πραότητος ταύτης, ἡ Κυρία Βωμενίλ διέταξεν εὐθὺς ἐν τῇ σινικῇ αἰθούσῃ μικρὰν

ἀγίαν τράπεζαν ἦν ἐκόσμησε διὰ κοχλιδίων καὶ εἰκόνων καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ ἱππότης ἤρχισεν εὐθύς νὰ ψάλλῃ τὸν ἑσπερινόν, ὡς ἂν ἦτο εἰς τὸ ἀναλόγιον τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ἡ Σιβύλλα τὸν παρατήρει κατεπτομένη. Τὸ διδακτικὸν τοῦτο παίγιον διεδέχθησαν ἀναγνώστεις εὐσεβεῖς, ἀλληλοδιαδόχως γινόμεναι διὰ ψαλμωδικῆς φωνῆς ὑπὸ τῆς Κυρίας Βωμενίλ καὶ τῆς Κυρίας Κωνσταντίας, διακοπτομένων ἐνίοτε, ὅπως ἐπιπλήξωσι σκληρῶς, διὰ τῆς συνήθους φωνῆς, τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὴν αὐλὴν ἐπαίτας. Ἄλλως τε δὲν ἐφαίνοντο ἐννοεῖσαι τὰ βιβλίχ' ἅτινα ἀνεγίνωσκον, καὶ μόνην δικαιολογίαν εἶχον νὰ δώσωσι ὅτι ἦσαν ἀκατάληπτα. Διότι αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι δὲν ἐζήτουν μελέτην ἢ παραμυθίαν εἰς τὰ ἔργα τὰ πλουσιώτατα καὶ ποικίλα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀγίων τῶν κατὰ καιροὺς τιμησάντων τὴν τε Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν καὶ παρατχόντων εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀξίαν αὐτῆς γλῶσσαν. Ἐζήτουν καλλίτερον ἢ ἠθελον κἀνὲν ἐξ ἐκεῖνων τῶν μωρῶν μυστηριακῶν γεννημάτων ἐν οἷς πᾶσα ἠθικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἀφανίζεται ὑπὸ τὰ ἀθλιέστατα ἀνθηλεπτολόγου συμβολισμοῦ ἢ περιέργου καὶ κενῆ φρασσεολογίας τῆς ταπεινῆς ἐκεῖνης φιλολογίας εἶχε τὸ προτέρημα νὰ βουκολῇ ἡμέρα τὴν νοηρότητα τοῦ νοός των, τὴν μαλθακότητα τῆς ψυχῆς των καὶ τὸν ὕπνον τῆς συνειδήσεως των, φαινομένη μάλιστα ὅτι τὰς ἠγίαζε. Ἡ Σιβύλλα, μάτην ζητήσασα νὰ ἐννοήσῃ τὴν φλυαρίαν ἐκείνην, ἀπεκοιμήθη τέλος· ἐξυπνίσθη δ' αἴφνης ὑπὸ τῆς φοβερᾶς φωνῆς τοῦ ἱππότη ἀρχίσαντος ψαλμῶν καὶ βοήθουμένου ὑπὸ τῆς βαρυφώνου (contralto) Κυρίας Βωμενίλ καὶ τῆς ὀξυφωνίας τῆς Κυρίας Κωνσταντίας. Προσκληθεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης συμφωνίας, συμμετέσχεν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φερίων ἦλθον τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸν πύργον. Ἡ δὲ κυρία Βωμενίλ ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν ὑποταγὴν τῆς Σιβύλλης καὶ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς δοκιμῆς, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἐδέχθη τὰς φιλικὰς αὐτῶν εὐχαριστίας. Τὸ γεῦμα ἐγένετο ἡσύχως· μόνον ἡ Σιβύλλα ἠπόρησε πῶς ἡ Μίς Ὀνέιλ δὲν ἦλθε νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ, ἐν ᾧ ἡ Κυρία τῶν Φερίων ἐπροφασίζετο ὅτι ἐκρατήθη ὑπὸ ἀδιαθεσίας, ἡ Κυρία Βωμενίλ ἔκρινε καλὸν νὰ εὐχηθῇ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐξ αὐτῆς ἡ Μίς Ὀνέιλ, διότι ἂν ἀπέθνησκεν ἠθελεν ὑπάγει κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἄδην, πράγμα λυπηρότατον. Ἡ ἰδέα αὕτη, ὑποστηριχθεῖσα καὶ ὑπὸ τινων παραμυθητικῶν ψιθυρισμῶν, ἐξέπληξε τὰ μέγιστα τὴν Σιβύλλαν, ἥτις προδήλως δυσκόλως ἐφάνταζετο τὴν κυρίαν Βωμενίλ ἐρεμμένην ὑπὸ τῶν ἀκτίων τῶν ἐκλεκτῶν, ἀπέναντι τῆς μίς Ὀνέιλ, βεβουλισμένης εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου.

Τὸ δ' ἑσπέρας, ὅτε ἡ Σιβύλλα κατεκλίθη, ἡ κυρία Βωμενίλ, ἀσπαζομένη αὐτὴν, ἀνεκάλυψεν εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ χιτωνίσκου τῆς μικρὰν εἰκόνα ἀργυρᾶν δωρηθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς μάμης τῆς.

— Τί ἔχεις ἐκεῖ, ἀγαπητῆ μου κόρη;

Καὶ ἐζήτησε τὴν εἰκόνα.

— Ἀπόβαλέ την, ὑπέλαβε· θὰ σε δώσω κατὰ καλλίτερον.

Ἀνοίξασα δὲ ἱματιοθήκην ἐξήγαγε κυτίον πλήρες τοιούτων εἰκόνων. Ἡ κυρία Βωμενίλ εἶχεν εἰκόνας παντὸς εἶδους· καλὰς, καλλιτέρας, ἀρίστας. Μίαν δ' ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἐζήτησεν εἰς τὸν λαμόν τῆς Σιβύλλης ἐξηγοῦσα αὐτῇ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῆς ἀρετάς.

— Ἀλλὰ θέλω νὰ φυλάξω καὶ τὴν εἰδικὴν μου ἐν ταύτῳ, εἶπεν ἡ Σιβύλλα.

— Πολὺ καλὰ, κόρη μου· ἀλλὰ μὴ ἀπορήσῃς ἂν ἡ εἰδικὴ σου κατακτήσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀμαυρῶς ὡς μόλυβδος.

— Καὶ διατί, κυρία;

— Αὐτὸ τὸ θαῦμα γίνεται συχνὰ, εἶπεν ἡ κυρία Βωμενίλ, ὅταν μία εἰκὼν ζηλεύῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Πῶς! τὴν ἀδελφὴν τῆς! Ποίαν ἀδελφὴν τῆς! ἀνέκραξε τὸ παιδίον μετὰ τινος φρίκης· ἀλλὰ μία μόνον Παναγία ὑπάρχει, κυρία!

Ἡ κυρία Βωμενίλ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν.

— Βεβαίως, ὑπέλαβε δισταζούσα, ἀναμφιβόλως . . . ἀλλὰ δὲν περᾶζει! Ἐμπρὸς, κοιμήσου, κυρία, ἀντὶ νὰ πολυλογῆς χωρὶς σκοπὸν ὡς τυφλὴ κίτσα.

Ἡ δὲ Σιβύλλα ὑπακούσασα εἰς τὴν ἐπίμονον ταύτην παραγγελίαν, ἐπεκαλέσθη τὸν εὐεργέτην ὕπνον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἐπεκαλέσθη αὐτὸν πρὶν ἢ ἀπαλλαχθῆ τῆς συγχύσεως τῶν ἰδεῶν ἥτις ἐβασάνιζε τὴν κεφαλήν τῆς.

Αἱ ἡμέραι αἱ διαδεχθεῖσαι τὴν πρώτην ταύτην ἡμέραν τῆς δοκιμασίας ὑπῆρξαν ἐπανάληψις σχεδὸν ἀκριβῆς αὐτῆς, διὸ οὐδὲν λέγομεν περὶ αὐτῶν· Μετὰ τρεῖς δ' ἐβδομάδας τοιούτης διαίτης, ἡ Σιβύλλα σιωπηλὴ, γλυκεῖα ὡς περιστερὰ, ἐκπρύττετο ὑπερηφάνως ὑπὸ τῆς κυρίας Βωμενίλ παραδειγματικὴ νεόφυτος.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, ἔλεγεν, ἡ Σιβύλλα ἦτο παρεσκευασμένη τελείως, ὅσον καὶ αὐτὴ, εἰς τὰ ἀνώτατα καθήκοντα τῆς θρησκείας.

Μεγάλῃ λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις τῆς κυρίας ταύτης, ὅταν ἡμέραν τινὰ ἡ Σιβύλλα, φθάσα ὑπὸ τὴν σκιάδα διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ μάθημα τῆς κατχήσεως, εἶπεν ἀταράχως ὅτι ἦτο περιττὸν, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ μὴ κοινωνήσῃ τῆς πρώτης μεταλήψεως τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Πρὸς τὸν καταπληκτικὸν τοῦτον λόγον ἡ κυρία Βωμενίλ, γενομένη αἴφνης ἐρυθροτέρα πυραλίδος, ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ πυράνου τῆς ὡς ἡ πυ-

θία ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ μαρμάρου ὠχρότης ἐξεταίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἐφημερίου.

— Καὶ διὰ τί παρακαλῶ, κυρία, δὲν θὰ μεταλάβῃς τὴν πρώτην μετάληψιν; Εἶπεν ἡ κυρία Βωμενίλ διὰ φωνῆς συριζούσης.

— Ἐχω σκέψεις αἱ ὁποῖαι δὲν με τὸ συγχωροῦσι.

— Ποίας σκέψεις; . . . Ἐμπρός! θὰ ὁμιλήσῃς;

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ τὰς εἰπῶ.

— Πολὺ καλὰ, κυρία. Ἄ! παληόκουκλα! Ἄ! πῶς θὰ σ' ἐμαστιγῶνα, ἂν ἤμην μίνα σου!

— Εὐτυχῶς, δὲν εἴσθε ἀπεκρίθη ἡ Σιβύλλα.

Ἡ κυρία Βωμενίλ κατέβη τοῦ πυρξύνου, προσεῖδεν αὐτὴν κατὰ μέτωπον πρὸς στιγμὴν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀπεχώρησεν.

Ἡμίσειαν ἦσαν μετὰ ταῦτα, ὁ ἀββᾶς Ρενὼ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως τῶν Φερίων μετὰ τῆς Σιβύλλης ἀρνηθείσης αὐτῷ πᾶσαν ἐξήγησιν καὶ δραμούσης κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν ᾧ ὁ ταλαίπωρος ἐφημέριος, ἀπομάσσων τοὺς θρόμβους τοῦ ἰδρώτος βέοντος ὡς δάκρυα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, εἰσῆρχετο εἰς τὴν κίθουσαν.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία μαθόντες τὴν παράδοξον ἀπόφασιν τῆς ἐγγόνης των κατεπλάγησαν σφόδρα τὰ ζωηρότερα καὶ λεπτότερα αἰσθήματα αὐτῶν προσεβάλλοντο ἢ τρυφερότης, ἢ συνειδήσεως, ἢ ὑπερηφάνειαν αὐτῶν, πάντα ὑπέφερον, πάντα ἐν ταύτῳ ἐτρώθησαν. Ἡ δὲ μὲν Ὀνείλ, παροῦσα, συμμετέσχε τῆς λύπης των. Ἐκάλεσαν τὴν Σιβύλλαν καὶ κατέβη εὐθύς ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἦτο τρομερά. Ἐν ᾧ δὲ ἐπλησίασεν ὅπως ἀσπασθῆ τὸν πάππον τῆς, ὁ γέρον ἐμπόδισεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρός.

— Κόρη μου, εἶπε, φύλαξε τὰ χαϊδιά σου· εἶναι ἄκαιρα ἐν ᾧ συντρίβεις τὴν καρδίαν μας. Δὲν σε κατηγορῶ διὰ τὰς σκέψεις σου διότι δὲν εἶσαι κυρία αὐτῶν· ἀλλὰ ἡ ἐμπιστοσύνη σου κρέμαται ἀπὸ σε καὶ εἶσαι ἀσυγχώρητος διότι τὴν ἀρνεῖσαι εἰς ἡμᾶς. Μὲ ἀναγκάζεις νὰ σε εἰπῶ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀπαιτήσω, καὶ τὴν ἀπαιτῶ. Ἀκούεις;

Ἡ Σιβύλλα ἠτένιζεν αὐτὸν ὁμιλοῦντα ἀσκαρδαμυκτί· ἐφάνη δὲ ὅτι ἤθελε ν' ἀποκριθῆ, τὰ χεῖλη τῆς ἐκινήθησαν ἀορίστως, ἔπειτα ἐγένοντο αἴφνης ὠχρὰ καὶ τὸ παιδίον κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὴν ἔφεραν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ πυρετὸς διεδέχθη τὴν σφοδρὰν λειποθυμίαν. Ἀναλαβοῦσα δὲ τὰς αἰσθήσεις εἶδε τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν κλίνοντας ἐπ' αὐτῆς καὶ μειδιώντας.

— Ἀγαπητή μου κόρη, εἶπεν αὐτῇ ὁ πάππος, ἤσυχασε. Εἶχον ἄδικον βιάζων σε. Ἄν μᾶς λυπῆς, βεβαίως ἀκουσίως μᾶς λυπεῖς καὶ διὰ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τινὰ σκέψιν ἐξ ἐκείνων αἰτινες πολλάκις γεννῶνται εἰς τὰς λεπτὰς συνειδήσεις. Αἱ χίμαιραι αὗται μόναι των θὰ διασκεδασθῶσιν ὅταν θέλῃ ὁ θεός. Ἐν τού-

τοις εἰς τὰ τῆς θρησκείας ἐπὶ τοῦ παρόντος σὲ ἀφίνω πλήρη ἐλευθερίαν.

— Εἶσαι καλός! εἶπεν ἡ Σιβύλλα καὶ ἐναγκαλισθεῖσα διὰ τοῦ βραχίονος τὸν λαίμῳ τοῦ γέροντος εἴλκυσε τὴν λευκὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ὁ δὲ μαρκήσιος, ἀνησυχῶν διὰ τὴν μεγάλην ταραχὴν τῆς νέας ἐκείνης κεφαλῆς, ἀπεφάσισε τῷ ὄντι οὐ μόνον νὰ σεβασθῆ τοὺς μυστηριώδεις αὐτῆς διασταγμοὺς ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἐντελῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῶν σκέψεων αἰτινες ἐφαίνοντο προξενήσασαι τὴν ταραχὴν ταύτην. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὰ μὲν μαθήματα τοῦ ἀββᾶ Ρενὼ διεκόπησαν, ἡ δὲ μὲν Ὀνείλ παρέκλήθη νὰ ἀποφεύγῃ εἰς τὰς συνδικλέξεις τῆς πᾶν δυνάμενον νὰ ἐκθρέψῃ κινδυνώδη ἐξαψιν· ὁ μαρκήσιος τέλος, παριδὼν τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς κοινῆς γνώμης, τὴν λύπην τοῦ ἐφημερίου καὶ τὰς αὐξανούσας ψυχρότητας τῆς κυρίας Βωμενίλ, ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Σιβύλλαν, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, παντὸς θρησκευτικοῦ χρέους. Τὴν ἐπιοῦσαν Κυριακὴν, ἤκούσθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Φερίων θόρυβος μετὰ φόγου καὶ οἴκτου ἀναμειγμένος ὅταν εἶδον τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν καταλαμβάνοντας μελαγχολικῶς τὴν θέσιν των πλησίον τῆς κενῆς ἑδρας τῆς ἐγγόνης των.

Πλὴν τῶν περιορισμῶν οὗς ὁ μαρκήσιος ἔκρινεν ἀναγκαίους, τὰ πράγματα ἀνέλαβον ἐν τῇ ἐπαύλει τὸν συνήθη βῆθιν. Ἡμέραι γαλήνης διεδέχθησαν ἀλλήλας. Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἐξηκολούθησαν νὰ στρέφονται περὶ τὸν κύκλον τῶν συνηθειῶν των μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους σοβαρᾶς εὐπροσηγορίας· ἡ δὲ Σιβύλλα καὶ ἡ μὲν Ὀνείλ ἐξηκολούθησαν τὰς σπουδὰς καὶ τοὺς περιπάτους των μετὰ τῆς αὐτῆς τάξεως. Πάντα λοιπὸν ἐφαίνοντο βαίνοντα κατ' εὐχὴν μόνον τὸ πρόσωπον τῶν δύο γερόντων ἐφαίνετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἔτι μᾶλλον ἡλλοιωμένον, ὡς εἰ κρύφια δάκρυα ἔσκαπτον κατὰ νύκτα βαθυτέραν αὐλακα, ἐν ταύτῳ δὲ κυανόχρους κύκλος ἐπλατύνετο μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῆς παιδίσκης, καὶ, ἅμα μενούσης μόνης ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐκλινε πρὸς τὰ κάτω, ὡς εἰ ἐβάσταζε φορτίον βαρὺ. Τῆς δὲ μὲν Ὀνείλ, ἐχούσης τὴν ὀστεώδη κατασκευὴν φύσει ἐξέχουσαν, ἀπέκτων ὕμως τὰ μῆλα τῶν παρειῶν παράδοξον προβολήν.

— Κύριε, εἶπέ ποτε πρὸς τὸν ἀββᾶν Ρενὼ, ὅστις ἐξηκολούθει συχνάζων εἰς τὴν ἔπαυλιν μετ' αὐταπαρνήσεως ὄντως χριστιανικῆς, βλέπετε τὰ γινόμενα ὑπάρχει εἰς ταῦτα αἰνίγμα ὀλέθριον, σφιγγὸς αἰνίγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς καταβιβρώσκει ὅλους. Τοῦτο μόνον πρόκειται νὰ μάθωμεν τίς ἐξ ἡμῶν θὰ καταβληθῆ πρῶτος, καὶ παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ καταβληθῶ ἐγώ. (Ἔπεται συνέχεια.)